



Arrest

nr. 260 207 van 6 september 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. DECEUNINCK
Bruggestraat 55
8930 MENEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Poolse nationaliteit te zijn, op 30 april 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 maart 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 mei 2021 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 8 juli 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juli 2021.

Gehoord het verslag van de rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat L. DECEUNINCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 september 2020 dient verzoeker een aanvraag van een verklaring van inschrijving als werkzoekende in. Op 15 maart 2021 wordt deze aanvraag geweigerd door middel van een bijlage 20 zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving die op 18.09.2020 werd ingediend door:

Naam: CSP, Nationaliteit: Polen (Rep.), Geboortedatum: (...)1998, Geboorteplaats Gdansk, Identificatienummer in het Rijksregister: xxx, Verblijvende te (...) 8930 MENEN

om de volgende reden geweigerd:

Bevindt zich niet in de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie :

Betrokkene diende op 18.09.2020 een aanvraag tot verklaring van inschrijving (bijlage 19) in als werkzoekende (artikel 40 § 4, 1^e lid, 1^o-wet van 15.12.1980).

Ter staving van zijn aanvraag legt betrokkene het volgende voor: een bewijs van inschrijving als werkzoekende bij de VDAB en een aantal arbeidsovereenkomsten interimtewerkstelling (artikel 50 § 2, 3^o - KB van 08.10.1981).

Uit onderzoek van het administratief dossier blijkt dat betrokkene overeenkomstig de voorgelegde arbeidsovereenkomsten tussen 07.12.2020 en 31.12.2020 relatief continu aan het werk is geweest op interimbasis. Echter sinds 01.01.2021 neemt het aantal tewerkgestelde dagen sterk af. Zowel in januari als in februari 2021 heeft betrokkene slechts de kans gekregen om 6 dagen per maand te werken. Tevens dient te worden vastgesteld dat sinds 23.02.2021 betrokkene niet meer in loondienst is geweest in België. Het betreft bijgevolg slechts marginale en achterhaalde tewerkstelling. Betrokkene kan dan ook het verblijfsrecht als werknemer niet bekomen (artikel 50 § 2, 1^o - KB van 08.10.1981). Betrokkene dient opnieuw beschouwd te worden als werkzoekende.

Om het verblijfsrecht te kunnen bekomen als werkzoekende dient betrokkene enerzijds aan te tonen ingeschreven te zijn als werkzoekende bij de VDAB of te beschikken over sollicitatiebewijzen. Aan deze voorwaarde is voldaan. Anderzijds dient hij echter ook aan te tonen een reële kans op tewerkstelling te maken. Hierover valt het volgende op te merken (overeenkomstig art.50, §2, 3^o van het KB van 08.10.1981).

Betrokkene toont aan reeds tewerkstelling via interim arbeid bekomen te hebben. Uit onderzoek van de RSZ-databank dient te worden vastgesteld dat sinds januari 2021 betrokkene slechts marginaal was tewerkgesteld. Bovendien dateert zijn laatste dag van officiële tewerkstelling intussen van 23.02.2021. Er blijkt nergens uit het administratief dossier dat betrokkene momenteel nog actief op zoek is naar (niet-marginale) tewerkstelling. Hij toont bijvoorbeeld niet aan te solliciteren en hij maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat er binnenkort verandering zal komen in zijn situatie van werkloosheid door bijvoorbeeld een bewijs van een positief afgeronde sollicitatieprocedure, een werkbelofte, ...of een ander bewijs voor te leggen waaruit we kunnen afleiden dat betrokkene binnenkort aan de slag zal kunnen gaan.

Het is bijvoorbeeld niet duidelijk of betrokkene over uitgesproken vaardigheden, kwalificaties of specifieke werkervaring beschikt die afgestemd is op de Belgische arbeidsmarkt, hier werden alleszins geen bewijzen van voorgelegd. Het is niet omdat betrokkene in het verleden al de kans heeft gekregen om sporadische tewerkstelling te bekomen dat we er automatisch kunnen van uit gaan dat betrokkene opnieuw tewerkgesteld zal worden in de nabije toekomst zonder enig bewijs dat hij tenminste actief op zoek is naar een nieuwe niet-marginale tewerkstelling en een reële kans maakt om aangenomen te worden.

Gezien al deze elementen is het derhalve niet onredelijk te stellen dat zijn reële kans op tewerkstelling niet valt af te leiden uit het administratief dossier. Bijgevolg kan hij het verblijfsrecht als werkzoekende evenmin bekomen (art.50, §2, 3^o van het KB van 08.10.1981). Aan betrokkene dient het recht op lang verblijf geweigerd te worden.

Deze beslissing kan na het verstrijken van de beroepstermijn of bij een eventueel beroep, na uitspraak waarbij het beroep wordt afgewezen, gevolgd worden door een verwijderingsmaatregel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in de synthesesamenvatting de schending aan van "het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur met in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel - motiveringsbeginsel - fair-play-beginsel - rechten van verdediging."

Het middel luidt als volgt:

"Verweerder stelt in zijn beslissing dat nergens uit blijkt dat verzoeker nog actief op zoek is naar werk. Dat verzoeker ook niet zou bewijzen dat hij over de nodige vaardigheden, kwalificaties of specifieke

werkervaring beschikt die afgestemd zijn op de Belgische arbeidsmarkt. De sporadische tewerkstelling uit het verleden geeft geen garantie dat verzoeker opnieuw tewerk gesteld zal worden in de nabije toekomst. In besluiten stelt verweerder dat verzoeker pas na de beslissing stukken heeft toegevoegd zodat verweerder geen rekening heeft kunnen houden met deze stukken bij het nemen van zijn beslissing. Dat er dan ook geen sprake kan zijn van een kennelijk onredelijke beoordeling van de aanvraag van verzoeker. Evenwel mag van verweerder worden verwacht vanuit het principe van behoorlijk bestuur met toepassing van het zorgvuldigheidsbeginsel dat hij zich dermate zou laten informeren dat hij in staat zou zijn te oordelen of verzoeker voldoet aan de voorwaarden voor het bekomen van het verblijfsrecht als werkzoekende. Dat verwerende partij voorafgaandelijk aan het nemen van zijn beslissing diende na te gaan of de tewerkstelling in het verleden enige garantie gaf op toekomstige tewerkstelling en of er sprake was van zoeken naar werk en zo niet wat de reden daarvan was. Dat verweerder heeft nagelaten om zich voldoende te informeren en bijgevolg onzorgvuldig is geweest bij het nemen van zijn beslissing. Dat hieruit volgt dat zijn beslissing onvoldoende en niet correct is gemotiveerd. Dat tenslotte het niet horen van of om informatie verzoeken bij verzoeker een schending van de rechten van verdediging en van de vereiste fair-play bij de behandeling van de aanvraag van verzoeker uitmaakt. Dat het middel bijgevolg gegrond is.

Dat verzoeker hierbij zijn motivatie van het inleidend beroep herhaalt :

Er wordt in de beslissing aangehaald dat ik dien aan te tonen een reële kans op tewerkstelling te maken. Men bevestigt dat ik aantoon tewerkstelling via interim arbeid bekomen te hebben maar dat ik sinds januari 2021 slechts sporadisch was tewerkgesteld. De baan die ik sedert december kon starten ben ik echter verloren buiten mijn schuld. De machines waarop ik was tewerkgesteld waren defect en zijn tot dusver niet gerepareerd. Toen bleek dat de herstelling langer dan verwacht zou duren ben ik onmiddellijk op zoek gegaan naar ander werk. De bewijzen worden hiervan voorgelegd. Het interimkantoor waarvoor ik werkte heeft mij een nieuwe job aangeboden en ik kon 2 dagen per week containers schoonmaken. Ze hadden mij gezegd dat ze ook voor de resterende drie dagen werk zouden aanbrengen maar dat is niet gebeurd. Al die tijd werkte ik samen met de VDAB. Ik heb hen verteld over de omstandigheden waarin ik moest werken en over het feit dat mijn werkgever mij niet uitbetaalde wat hij verschuldigd was. Ik heb meerdere sollicitaties verstuurd. Zie mijn bijgevoegde stukken. Ik had steeds contact met de VDAB en had verschillende interviews met medewerkers van het interimkantoor. Spijtig genoeg heb ik tijdens het werk mijn enig identiteitsbewijs "verloren". Ik heb dit aangegeven bij de Belgische politie en het Poolse consulaat. Ik moest echter wachten op het nieuwe document dat ik pas op 15 april heb ontvangen. Hierdoor kon ik een tijdlang niet werken via interim. Ik vraag toestemming om bij mijn familie te blijven. Ik doe verder al het nodige om zo snel mogelijk een baan te vinden en te bewijzen dat ik deze vergunning waard ben. De heersende pandemie heeft mijn situatie er zeker niet eenvoudiger op gemaakt. In Polen heb ik geen woonruimte, connecties of een baan en ik kon niet genoeg geld opzij zetten om daar te starten."

2.2. De verwerende partij merkt in de nota op dat verzoeker in het verzoekschrift nalaat aan te geven welke rechtsregel of rechtsbeginsel door de bestreden beslissing wordt geschonden. De verwerende partij is de mening toegedaan dat het ingestelde beroep onontvankelijk is. Eveneens in de nota stelt verwerende partij "Voor zover verzoekende partij met haar betoog een schending van de materiële motiveringsplicht wenst aan te voeren, merkt verwerende partij op dat verzoekers betoog niet van die aard is dat het tot de vernietiging van de bestreden beslissing zou kunnen leiden", waarna de verwerende partij repliceert op het "middel" in het licht van de schending van de materiële motiveringsplicht.

In de synthesesmemorie voert verzoeker de schending aan van "het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur met in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel - motiveringsbeginsel - fair-play- beginsel". In zoverre het voor het eerst opwerpen van deze beginselen in de synthesesmemorie moet worden beschouwd als een nieuw middel, volstaat volgende vaststelling: de stukken waarnaar verzoeker verwijst en die bij het verzoekschrift werden gevoegd, zijn niet aan verweerder ter kennis gebracht op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, zodat deze geen rekening heeft kunnen houden met deze stukken die pas in het kader van onderhavige procedure worden voorgelegd. De wettigheid van een beslissing dient beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken op het ogenblik van het nemen van de beslissing. Verzoeker kan zich derhalve niet dienstig beroepen op "het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur met in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel - motiveringsbeginsel - fair-play- beginsel." Bovendien dient te worden opgemerkt dat verzoeker met zijn betoog enkel een eigen beoordeling van zijn zaak weergeeft.

Het louter naar voor brengen van een eigen overtuiging volstaat niet om aan te tonen dat verweerder niet zou zijn uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of dat het besluit van dit bestuur berust op een incorrecte of kennelijk onredelijk oordeelsvorming. Verzoeker gaat niet in op de motieven van de bestreden beslissing, zodat hieraan geen afbreuk wordt gedaan. Aldus toont verzoeker niet aan dat de vaststelling in de bestreden beslissing, met name dat hij een reële kans op tewerkstelling niet afdoende heeft aangetoond, kennelijk onredelijk is.

Verzoeker beroept zich in de synthesememorie op het recht om te worden gehoord. Dit recht maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, die een algemeen beginsel van Unierecht uitmaken (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie kan een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden werd genomen in antwoord op de vraag van verzoeker tot afgifte van de verblijfskaart als werkzoekende. Verzoeker had de mogelijkheid om in het raam van zijn verblijfsaanvraag alle nuttige overtuigingsstukken over te maken en alle toelichtingen die hij vereist achtte mee te delen. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met alle documenten die verzoeker overmaakte maar oordeelde dat zijn reële kans op tewerkstelling niet valt af te leiden uit het administratief dossier. Hij kan dan ook niet voorhouden dat de hoorplicht iuncto de zorgvuldigheidsplicht werd geschonden bij het nemen van deze beslissing.

Het middel kan niet worden aangenomen

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend eenentwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC